

ג: הכל ממירין פרק ראשון תמורה

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

(א) תפסוּם כג: מכות ע"ז: שטופות
(ב) כ"ה, (ג) שטופות ג: מ"ז:
(ד) שטופות ג: כ"ה, (ה) ד' (ו) נש
(ז) ה', (ח) נשנת קלח: ע"ז: מכות
(ט) ג', (י) לנחור שטופה
(יא) מורח מוחות להפסיד דמיון על
על הית חלל ילקח על שטופה
מחל כנשכט מחלמו שטופה
ישינו, עין רמז' מ"ט ז' בספר
המחלמו, (א) דדרס: ז' חגיגה י'
(ב) ויקרא (כ) י"א ת"מ חייב,
(ג) י'

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' התם הוא מעשה קא
עבד: (ב) רש"י ד"ה לא מיימי
זכו' שזא הס"ד ולח"כ מ"ה ר'
ישמעאל כו' דלחזר:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

לחיות בלתי נפרדת. אולם, כפי שכתבנו, יש להבחין בין חיות נפרדות, שבהן כל אחד מהחיות יכול לחיות בנפרד, לבין חיות שאינן נפרדות, שבהן חיות אחדות אינן יכולות לחיות בנפרד. חיות נפרדות הן חיות שיש להן חיים משלהן, חיות שאינן תלויות בחיות אחרות. חיות שאינן נפרדות הן חיות שאינן יכולות לחיות בנפרד, חיות שיש להן חיים משלהן, חיות שאינן תלויות בחיות אחרות.

[illegible]

נשבע תלת זיימני שלא יאכל אומר
 ככר: אינו מייב אלץ אסם. כדלמערין
 בשבועות (ס:) דלץ שבועה חלה על
 שבועה: ווו היא שבועה ביטוי.
 דלמער קרא לנצטא שפטים להרע
 או להטיב וגו' וזו היא שבועה ביטוי
 שמואל שפטי שלא יאכל אומר ככר
 אכל לא גזל מיד לנכריה אכל שבועה
 העדות ושבועה הפקדון מביא על
 הדון כשנהג אסם: למטועי מאי.
 דלץ כהני על (ס) דזונה מביא:
 לאו למטועי אכלתי ולא אכלתי.
 דלע"ז דהיא שבועה ביטוי דלץ שמע
 משום להרע או להטיב כמי שבועה
 להצא פרט לשבעה כגון אכלתי ולא
 אכלתי ואמתי שבועה עקר הי"ד דמי:
 לא מייב קרבן. משום לזהרע דמי:
 להטיב גבי קרבן קאי אלץ (ס) אמה
 נפוך מייב עליה מלקות דומיא דשבועה
 (ס) (ז) דלמער (י"ג) נמש' שבועה
 (דף כה.) אינו מייב אלץ על העפיד
 לנצ: וו היא שבועה שוא. סיפא
 דהיא משנה לדלעל היא היא וו היא
 שבועה שוא ויכר: ורישא לאו למטועי
 אכלתי ולא אכלתי. דלכלתי ולא אכלתי

מקרבן וקא מרבי אכלתי ולא אכלתי תסיפא דחייב קרבן: ומשי
שלא אכלתה וזמנא דהכא כגון אורב ולא אכל: **אכל קאי בלכא**
כלל לארצין ששן בהן מעשה: רבדורו עופא מעשה. עשוה
שאר שאל להוציא את השם בלעולו כן מקלל את חבירו כשי
אפילו שנוטם אמו. דקא מוזר קרא דאפילו שנוטם אמו לא ליעבד
דשרי למיעבד: לפנים חבירו. שלא יאמר חובשו ממון לא מילתא יליק
לקיים המלוה. כדי שלא יוכל לומר כי שפאטו נשבעתי ואקיימהו
ממלוה מוזר: הכיחיב אחריו לא וכשמו נשבע. דמרי קראי חבי
המלוה גזי ודריך לשינוטם אמו: אלא תנאי אסא. האי לא לשימור
שמיס בלעולא. לא מקלל את חבירו כשי לא לקי: ומדד ליה לאו
אעל קנ דלקח אפילו הכי לא תנפצר עדיו בתלות לתדרי:

שבועה שְׁמָא אוֹפֵל כֶּכֶר זו שבועה שְׁמָא אוֹפֵינָה וּמִכֵּינָה אִינוּ חַיִּים שְׁמָא אַחַת. וְדוֹקֵק נֶקֶט שְׁבוּעָה שֶׁל אוֹפֵל מִתְּחִילָה דְּלֹא אִמֵּר שְׁבוּעָה שְׁמָא אוֹלָנָה שְׁבוּעָה שֶׁל אוֹפֵל חַיִּים שְׁמָא דְּלֹא אוֹלָנָה מִשְׁמַע כּוֹלֵה וְכִי הִדֵּר אִמֵּר שְׁבוּעָה שֶׁל אוֹפֵל מִשְׁמַע כּלֵּל וְשִׁבְעוֹתָהּ (דף ה:) מִפְּרַס אִמֵּי תַנָּה
שֶׁל אוֹלָנָה שֶׁל מִשְׁמַע דָּן:
אִינוּ מוֹרֵנוּ אִמֵּינוּ אִמֵּינוּ אִמֵּינוּ

וּמֵאֵי שָׁנָה פֿרשׁ"י מֵאֵי שָׁנָה דַּמְעֻט אֹחֵל וּלֹא אֵכֵל מִתְרַקֵּן וּקְמָרְצִי אֲכַלְתִּי וּלֹא אֲכַלְתִּי מִשְׁפָּא דְּחִיבִי בִּקְרָן וְלֹא נִסְרִיָּה דְּרֵא' לִשְׁמֵר לַמְעֻטִּי אֹחֵל וּלֹא אֵכֵל לֹא קִשִּׁי מִיֵּדִי אֲבָל אִי אֲמַר אִיפְסָא אִזּוּ מִקִּישָׁא לָךְ עָזְרִי פִּישָׁא וּמֵאֵי שָׁנָה כִּי דַּמְפֵּרִס לֹא כְרִי עֲקִיבָא וְלֹא קִישָׁא יִשְׁמַחֵל וְיִרְשָׁא לַמְעֻטִּי אֲכַלְתִּי וּלֹא אֲכַלְתִּי מִתְרַקֵּן וּסְפִיא לַמְעֻטִּי אֹחֵל וּלֹא אֵכֵל מִתְרַקֵּן וּמֵאֵי שָׁנָה קֵי' דַּלְגָּא ט' וְיִמְקַל חֲבִירוֹ בְּשֵׁם גִּזְלָן אִם לֹא שְׁמִירוֹ לַעֲשׂוֹת וְיִסְפָּא וְיִזְכָּרְהֵם מִהֲכָל לֵב חֲקֵל חֶרֶס אִי נָמִי מֵאֵי קִרָּה גּוֹשִׁיָּה:

ועבר והיום ולא אכל
בן לקיש אמרי אינו לוקה ר' יוחנן אומר אינו לוקה
הוא וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו ור"ל
דרתוה ליה התרתא ספק ^ט יכול התרתא ספק אין
אאברהו תהא באכלתי ולא אכלתי ומאי שנא ^י דקא מור
במאכל אכל אכל אמר רבא בפירושו ריבתה תורה
לשעבר אף שקד לשעבר איחיה רבי ירמיה
שלא אוכל כבר זו שבועה שלא אוכלנה שבועה
אינו חייב אלא אחת וזהו שבועת ביטוי שהייבין על
קרבן עולה ויורד וזהו למעוטי מאי לאו למעוטי
אכלתא ולא זו היא דעל שגגתה מייתי קרבן אבל אכלתי ולא
ימני רבי ישמעאל היא ^א דאמר אינו חייב אלא על זה
לפקי אימא סיפא וזהו שבועת שוא שהייבין על זה
שגגתה פטור דאמר רבא אכלתי ולא אכלתי מי
דאמר ^ב מביאין קרבן לשעבר והא אמרת רישא רבי
רבי עקיבא רישא נמי רבי עקיבא ורישא לאו למעו
אלא למעוטי אוכל ולא אכל ומאי שנא ^ג משום דקא
קאי בלחא ממועט לשעבר: ומימר: א"ל רבי יוחנן
משום דרבידורו עשה מעשה: ומקלל את חת
אלעזר א"ר אושעיא אמר קרא ^ד ואם לא תשמר ^ה
הפלאה זו ^ו איני יודע מהו כשהוא אומר
למנו הוי אומר הפלאה זו מלקות ^ז אימר אפילו
בכתוב ^ח שבועת ה' תהיה בין שניהם אימר הני מילי
מילקא לילקי לא מצינת אמרת דהכתוב ^ט ובשמו תעלה
לכרד ^י דאמר רב גידל אמר רב ימני שנשבע
שנאמר ^{יא} נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדק
זבו תדבק ובשמו תשבע ^{יב} אלא למאי אתא לל
ואימא ^{יג} למוציא שם שמים לבטלה מי גרע מקלל
שם שמים לבטלה אנן הכי קא קשיא לן אימא מהו
תסיגי ליה במלקות אבל מקלל חבירו בשם כיון
שם שמים לבטלה וקמזער ליה לחבריה ^{יד} ל

וידאי חייב על שגגתו קרבן: כן וטאי שגא. דממעט אוכל ולא
מחמברא רשא למעוטי אוכל ולא אכל: דקאי בלשכא. דקאי שבע
וממעט לשעבר. בתמיה. כגון אכלתי ולא אכלתי: לא סיפוי מימר.
מחולין קדשים: אם לא השמור לעשות וגו'. עד ליראה את השם
מוציא לטבלה וכתיב והפלה ה' את מחותך שיטול מכות והבייט מלקות
בשם שמים ואי עבד והפלה ה' את מחותך שיטול מכות: כסדוי דמי
הואיל ומביא עצמו לרדי בעובי: ובשמו תשבע. דשבעת אמת שריא
והארי אלתרין האי קרא ובשמו תשבע לאשמועינן דשבע לקיים את
השם תשבע דאחשקין וחד בודיה עקב חד מיצני ליה דשבע לקיים
וגו': למקלל אם סבירי בשם. דודאי קרא אע"ג דלא עבד מעשה:
כל דין הוא: דסיבא דקרא עבד אריא ליה סיפוי גמל בלתי

כב א מ"י פ"ד מהלכות שטות
הלכה כ:
כב ב מ"י פ"ו מהלכות
שטות ד [פ"ט]
פסק דטקין על התרחות פסק:
כב ג מ"י פ"ד מהלכות שטות
הלכה ט:

בז' ד' מ"ח שס פ"ח הלכה ג
טושי"ע י"ד סימן רג טע"ף
ז'
בז' ה' מ"ח פ"ח מהלכות
קטנה"רין הלכה ג וי"ן
הספנות וכ"ח טושי"ע ח"מ
סימן כו טע"ף א'
בז' ו' מ"ח פ"ח מהלכות שטות
הלכה זא'

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

שבתות ואם לא רצה מן האל
שבתות ישבע לו כדי להפחית דמיו
בכל ילקח על (לחשיבות של)
שבתות! אמת ואמת להכי הוא
איתא ליראה את השם לא
לפקול ביום בשם: ההוא לא
צ"ה אמת. דעל שבתות אמת
איתא דבר תיבם אלא תארינא
ישיי רתיבם ובשמן תשבע אימא
הוא ובשמן תשבע דשבי
איתשבע לא שוי אלא דער
צחה פשוט לוודי נפשיה וכדבר
לדא אמר וב: את תיבם אלא
תארינא ובשמן תשבע דהרי מימי
תיבם ובשמן תשבע (נח לדבר)
ידעל וחד למישיא אפילו שבתות
אמת נעלמא איתיה לא שוי ליראה

הוא נראה דג"ל אחת דרשות וא"כ ע"כ כך הראו דליראה את השם לתקנל חבירו אחי.

אף) נראה דדיבור זה לדרך להיות על המקלל את הבורא וע"ז כתב השע"ת גליון כנזן ט"ז.